

Leven als kat en hond

Ik houd van katten. Althans, van sommige katten. Want net zo min als alle mensen en alle honden, vind ik alle katten leuk. In het – wegens studie en werk – Hondloze Tijdperk had ik katten. De laatste daarvan was Karel, de kat van mijn benedenbuurman. Karel vond het gezelliger bij ons dan bij de buurman. Nadat hij mijn hart en mijn etage had gekraakt, bivakkeerde hij bijna altijd bij mij. Alleen voor de dagelijkse maaltijden daalde hij nog af. Toen de buurman verhuisde en ik op het laatste moment verdrietig vroeg wat hij met Karel ging doen, zei hij nonchalant: “Oh, die laat ik maar hier.” Grijnzend van oor tot oor belde ik Bram: “We hebben weer een kat!”

Karel, wiens naam wij al snel verbasterden tot Kaakje, was eigenlijk een soort hond. Hij wandelde mee als ik naar het park of de brievenbus ging. Als we op de fiets weggingen, moesten we hem opsluiten, omdat hij anders luidkeels “mauw, mauw, mauw” roepend achter ons aan galoppeerde. En hij apporteerde: de speelgoedmuizen die ik voor hem weggooidde, bracht hij keurig terug en legde ze aan mijn voeten. Anders dan een Flatcoat was hij ze wel vrij snel zat. Als hij ze een paar keer had gevangen en ‘doodgemaakt’, keek hij er niet meer naar om. Dus maakte ik van vilt steeds nieuwe muizen in een steeds meer rudimentaire vorm. Leuke oortjes en ogen eraan vond hij niet van wezenlijk belang. Terwijl ik aan het naaien was, zat hij dan luid spinnend naast mij op de bank in afwachting van zijn nieuwe prooi.

Kaakje was waarschijnlijk ook met honden opgegroeid, want hij kende geen enkele angst voor ze. Ik vond het soms best wel eng hoe hij doodgemoedereerd onder de neus van allerlei honden die aan de lijn zaten op en neer paradeerde. Toen onze eerste Flatcoat Tasa op de leeftijd van zeven weken haar intrede deed, vond hij haar dan ook alleen maar leuk. Alleen als ze te wild was of in hem probeerde te happen, gaf hij haar een mep met zijn poot. Maar – en dat vond ik bijzonder – daarbij hield hij altijd zijn nagels in. Natuurlijk lette ik op dat Tasa geen misbruik maakte van zijn tolerantie, maar ook als dat eens een keer misliep, hoefde ik me geen enkele zorgen te maken. Kaakje was de kalme goedgunstigheid zelve. Alleen van het voortdurende gepiep als ze op een speelgoed-piepbeestje lag te kauwen, werd hij chagrijnig. Als het hem te lang duurde, ging hij naar haar toe en beet in haar oor. Dan hield ze wel op en kon hij rustig verder slapen.

Helaas liepen zijn pogingen om echt vriendjes met Tasa te worden op niets uit. Van Kaakjes voorstel om haar mand met hem te delen, moest ze al helemaal niets weten. Ze kefte mij met een noodkreet om hulp mijn bed uit, toen Kaakje op een nacht zomaar in haar mand stapte en er niet over piekerde om die weer te verlaten. Pas toen ik hem met zachte hand had verwijderd, wilde ze haar nachtrust weer hervatten, om mij even later weer te roepen nadat hij opnieuw bij haar in de mand was gestapt. Er kwam pas een einde aan die onrustige nacht nadat ik hem de toegang tot haar mand helemaal onmogelijk had gemaakt door hem in een andere kamer op te sluiten.

Pas toen Britt er in zijn laatste levensjaar bijkwam kreeg Kaakje eindelijk een echt ‘hondenvriendinnetje’. Brittje was opgegroeid met katten. Een van de katten van haar fokster Rita bracht als een soort suikeroom de halve dag door te midden van de pups. Het was dus prettig dat Kaakje dat gat kon opvullen toen Britt bij ons kwam. Kaakje en Brittje vielen als een blok voor elkaar. Het enige dat hij tot mijn spijt niet deed was op haar buik gaan liggen slapen als zij op haar rug lag te slapen met vier poten in de lucht. Dat deden Rita’s katten namelijk wel en ik vond het een uniek gezicht. Dus hoopte ik dat dit bij mij ook zou gebeuren. Maar na vijftien jaar lang boven op mij geslapen te hebben, had Kaakje blijkbaar geen behoefte aan een ander levend kussentje annex kruik.

Hun bijzondere band was het duidelijkst zichtbaar als Britt thuiskwam na een wandeling. Dan holde ze altijd als eerste blij verheugd naar de bank waarop hij bijna altijd lag te slapen. Ze legde haar kop plat op de bank en likte van daar uit voorzichtig zijn hele gezicht. Hij sputterde dan voor de vorm wat tegen en trok een vies gezicht van al dat nat van die lebbertong. Vervolgens pakte hij haar kop stevig vast tussen zijn twee voorpoten en waste kortdaat haar neus. Iets wat zij door zijn ruwe rasptong maar een matig genoeg vond, zodat ze maar gauw weer verder ging met hem te wassen. En zo ging dat over en weer een tijdje door.

Ondanks hun betrekkelijke weerzin tegen elkaars tongzoen, bleef deze begroeting tot Kaakjes dood hun vaste ritueel. Nu ik geen kat meer heb, denk ik er vaak met weemoed aan terug. Jenna was niet met katten opgegroeid en vond ze vooral heel Eng en Gevaarlijk. Lotje denkt er net zo over. Maar vriendschap tussen kat en hond is geen vanzelfsprekendheid, zelfs niet als ze al jong aan elkaar wennen. Het is eerder een romantisch idee. Honden zijn voor de fijnbesnaarde katten vaak veel te ruw en lomp. Katten zijn bovendien geen groepsdieren. De meeste katten vinden het vreselijk als zo'n klein monstertje hun rust komt verstoren en trekken zich bevend terug op zolder of emigreren compleet. Ik zie in dat opzicht regelmatig veel kattenleed. Maar ik moet toegeven, als een hond en een kat vriendjes worden, dan is het wel uitermate vertederend en geniet je dubbelop.

Elian Hattinga van 't Sant